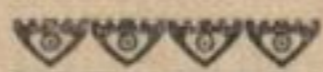

Hanušec Jurij bě hižo konja přiwjedł, a z nim bě jich cyła swójba sobu přišla. Radžinec nan, kotremuž skoro sylzy běžachu, měješe za Wjacslawa hišće wšelake dobre napominanja, zo by so přecy dobreho Serba hódny wopokazał a zo njeby zrudnymaj staršimaj njetrjebawši dołho na so čakać dał, ale zo by tak khětře hač móžno, zasy so wrócił; a Radžinec mać plakaše a njemóžeše ani słowa prajić. Jan hišće přispomni: „Dži jenož w Drježdžanach hnydom k ryčerjej Marinskemu, kiž tam hišće budže, kaž je prjedy prajił. Serbja su mjez Němcami hidženi. Wón pak je twój swěrný přećel a budže ći wšudže k pomocy.“

Na to wokoši Wjacslaw nana a mać jim slubjo, zo bórzy zasy přińdže, da Hanušecom wšěm a tež čeladnikam, kotřiž běchu so zešli, ruku, skoči potom khětře na konja a jěchaše w skoku z dwora. Džělenje bě tež jemu ćežke a to njechaše pokazać.

VI.

Před Wienom.

Wopušćmy nětko na khwilu mału lužisku wjesku, zo bychmy sebi město wobhladali, hdžež chcyše Wjacslaw z křescanskim wójskom čahnyć.